

Sygn. akt I C 114/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy w Ciechanowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Lidia Grzelak

Protokolant sądowy Milena Kołpak

po rozpoznaniu w dniu 24 maj 2018 r. w Ciechanowie

sprawy z powództwa Ł. K. (1)

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę kwoty 9300,00 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwoty 2000,00 zł tytułem kosztów leczenia

I zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. K. (1) tytułem zadośćuczynienia kwotę 7300,00 zł (siedem tysięcy trzysta złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 maja 2016 r. do dnia zapłaty;

II zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. K. (1) tytułem kosztów leczenia kwotę 2000,00 zł (dwa tysiące złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 marca 2018 r. do dnia zapłaty;

III w pozostałym zakresie powództwo oddala;

IV zasądza od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. K. (1) kwotę 3156,04 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt sześć złotych cztery grosze) tytułem zwrotu części kosztów procesu, w tym 1817,00 zł (jeden tysiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V nakazuje ściągnąć na rzecz Skarbu Państwa od pozwanego (...) S.A. w W. kwotę 100,00 zł (sto złotych) tytułem opłaty sądowej od pozwu.

Sygn. akt I C 114/17

UZASADNIENIE

Powód Ł. K. (1) wniósł w dniu 21 października 2016 r. (data stempla operatora pocztowego) pozew przeciwko (...) S.A. w W., żądając zasądzenia na swoją rzecz kwoty 9300,00 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 17 maja 2016 r. do dnia zapłaty. Powód wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem procesowym z dnia 9 lutego 2018 r. (data stempla operatora pocztowego) powód Ł. K. (2) wniósł ponadto o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego (...) S.A. w W. kwoty 2000,00 zł tytułem kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pisma procesowego zawierającego rozszerzenie powództwa.

Pozwany (...) S.A. w W., wnosił o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jego rzecz od powoda Ł. K. (1) zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Odpis pisma procesowego z dnia 9 lutego 2018 r. pozwany (...) S.A. w W. otrzymał dnia 29 marca 2018 r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 7 marca 2016 r. w R. gmina O., kierujący samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) G. K. naruszył przepisy art. 3 i art. 19 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym w ten sposób, że nie dostosowując prędkości pojazdu do trudnych warunków drogowych, stracił panowanie nad pojazdem, zjechał na pobocze do przydrożnego rowu i dachował, w wyniku czego spowodował nieumyślnie obrażenia ciała u pasażerów pojazdu A. I. w postaci rany tłuczonej powieki górnej oka lewego, rany tłuczonej grzbietu nosa po stronie prawej i złamania kości nosa z przemieszczeniem, natomiast u Ł. K. (1) rany tłuczonej okolicy czołowej i złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, które skutkowały rozstrojem ich zdrowia na okres powyżej 7 dni, co stanowi przestępstwo z art. 177 § 1 kk (bezsporne).

Prawomocnym wyrokiem z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie II K 214/16 Sąd Rejonowy w Ciechanowie umorzył warunkowo na okres jednego roku próby postępowanie przeciwko G. K. oskarżonemu o czyn z art. 177§ 1 kk. Sąd przyznał pokrzywdzonym A. I. i Ł. K. (1) nawiązki w kwocie po 400,00 zł (akta II K 214/16).

Pojazd marki R. (...) nr rej. (...) posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej dla posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego pojazdu w (...) S.A. w (...) (bezsporne).

(...) S.A. w W. za skutki zdarzenia z dnia 7 marca 2016 r. przyznało Ł. K. (1) zadośćuczynienie w wysokości 7700,00 zł decyzją z dnia 17 maja 2016 r., podtrzymaną decyzją z dnia 24 czerwca 2016 r. (akta szkody k. 75 - 128).

Ł. K. (1) po zdarzeniu z dnia 7 marca 2016 r. został przewieziony karetką pogotowia ratunkowego do (...) Szpitala Wojewódzkiego w C., gdzie w badaniu obrazowym stwierdzono złamanie dalszej nasady kości promieniowej prawej. Kończynę górną unieruchomiono w opatrunku gipsowym na okres sześciu tygodni. Ł. K. (2) zgodnie z zaleceniami zgłaszał się na kontrole do poradni specjalistycznej. W dniu 24 maja 2016 r. stwierdzono zakończenie leczenia. Doznany uraz kończyny górnej nie wymagał rehabilitacji. Przebyte złamanie dalszej nasady kości promieniowej prawej jest wygojone; w badaniu klinicznym nie występuje poszerzenie zarysów nadgarstka bez deficytu stawowego, które nie wpływa istotnie na funkcjonowanie codzienne i aktywność zawodową Ł. K. (1). Ł. K. (1) odczuwa jedynie okresowe bóle nadgarstka prawego po wysiłku fizycznym i podczas zmiany pogody. Doznany przez Ł. K. (2) uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu kończyny górnej prawej, kształtuje się na poziomie 5 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (dokumentacja medyczna k. 42 - 52, opinia biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. k. 144, zeznania świadka M. K. k. 138 – 139, zeznania powoda Ł. K. (1) k. 137 – 138, 183).

Podczas zdarzenia drogowego w dniu 7 marca 2016 r. Ł. K. (1) doznał ponadto urazu w postaci rany ciętej okolicy czołowej. Ranę zaopatrzono chirurgicznie, zszywając ją szwami chirurgicznymi skórными i zakładając jałowy opatrunek na Oddziale Ratunkowym (...) Szpitala Wojewódzkiego w C.. Podano mu również anatoksynę przeciwtężcową. Szwy chirurgiczne z rany zdjęto po sześciu tygodniach. Po ranie pozostała u Ł. K. (1) blizna w okolicy czołowej długości 56 mm i szerokości od 3 mm w części górnej do 9 mm w części dolnej, przebiegająca skośnie pionowo, o brzegach nierównych, z dwoma punktowymi uwypukleniami (zgrubieniami) na jej brzegu przyśrodkowym, ułożonymi „jedno nad drugim” o średnicach 5,5 mm (górne) i 4 mm (dolne), które spowodowane są bądź obecnością ciał obcych lub też sposobem zszycia chirurgicznego rany pourazowej czoła. Doznany przez Ł. K. (2) uszczerbek na zdrowiu, wynikający z blizny pourazowej, kształtuje się na poziomie 2 % trwałego uszczerbku na zdrowiu zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu

tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania. Blizna stanowi trwale oszpecenie wyglądu, nie ma natomiast wpływu na dalsze normalne funkcjonowanie Ł. K. (1). Możliwość polepszenia wyglądu tej blizny istnienie poprzez chirurgiczno – plastyczną jej korekcję, która może spowodować wyrównanie jej brzegów i niwelację tkankowych uwypukleń na jej brzegu przyśrodkowym, przy założeniu, że nie nastąpią zwykłe powikłania właściwe dla tego rodzaju zabiegu. Koszt takiego zabiegu wynosi w prywatnym gabinecie chirurgii plastycznej 2000,00 zł. Zabiegi tego rodzaju nie są refundowane przez NFZ. Wykonany zabieg korekty blizny nie wpłynie na zmianę jej lokalizacji, przy pewnym zwiększeniu jej powierzchni; będzie miała jedynie wpływ na polepszenie jej wyglądu, co nie wpłynie również na obniżenie oceny stałego uszczerbku na zdrowiu (dokumentacja medyczna k. 42 - 52, opinia biegłego sądowego w zakresie chirurgii plastycznej i laseroterapii dr n. med. C. D. k. 160 - 162, zeznania świadka M. K. k. 138 – 139, zeznania powoda Ł. K. (1) k. 137 – 138, 183).

Ł. K. (2) jest osobą praworęczną. W dacie zdarzenia pracował jako montażysta stolarki okiennej. Obecnie prowadzi własną działalność gospodarczą w tym samym zakresie (zeznania powoda Ł. K. (1) k. 137 – 138, 183).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie akt szkody, akt sprawy karnej II K 214/16 Sądu Rejonowego w Ciechanowie, dokumentacji medycznej (k. 42 – 52), opinii biegłego sądowego w zakresie traumatologii i narządu ruchu L. G. (k. 144), opinii biegłego sądowego w zakresie chirurgii plastycznej i laseroterapii dr n. med. C. D. (k. 160 - 162) oraz zeznań świadka M. K. (k. 138 – 139) i zeznań powoda Ł. K. (1) (k. 137 – 138, 183).

Okoliczności sprawy dotyczące przebiegu zdarzenia drogowego z dnia 7 marca 2016 r., przebytego przez powoda Ł. K. (1) leczenia oraz postępowania ubezpieczeniowego przed (...) S.A. w W., nie były sporne, a jednocześnie potwierdzone zostały aktami szkody oraz aktami sprawy karnej.

Spór pomiędzy stronami przede wszystkim ograniczał się do ustalenia wysokości przysługującego powodowi zadośćuczynienia oraz zasadności przyznania jej kosztów leczenia. Jeżeli chodzi o ocenę opinii biegłych sądowych to wskazać należy, że zarówno ustalenia, jak i wnioski zawarte w tych opiniach w zakresie dotyczącym doznanej przez powoda rany części czołowej są zbieżne. Odmiennie jedynie biegły sądowy dr n. med. C. D. ustalił wysokość trwałego uszczerbku na zdrowiu, którego doznał powód, zgodnie z załącznikiem do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania, na 2%, podczas gdy biegły sądowy L. G. wysokość tego uszczerbku ustalił na poziomie 3 %. Niewątpliwie zatem między wnioskami opinii w tym zakresie istnieje rozbieżność. Przepisy cyt. rozporządzenia zawierają jednakże jedynie wytyczne o charakterze pomocniczym, a nie szczegółowe reguły. Nie może to zatem, zdaniem Sądu, prowadzić do dyskredytacji którejkolwiek z tych opinii, w tym zakresie bowiem żadna z opinii nie ma charakteru wiążącego, a jedynie pomocniczy. Istotą zadośćuczynienia nie jest bowiem ustalenie wysokości stałego uszczerbku na zdrowiu, jest to tylko jeden z elementów wpływających na ustalenie prawa do zadośćuczynienia i jego wysokości. Tym niemniej, podstawą ustaleń Sądu w pełnym zakresie stała się opinia biegłego sądowego dr n. med. C. D., który jest lekarzem specjalistą w zakresie chirurgii plastycznej, a opinia obejmuje ponadto ocenę kosztów leczenia.

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu, roszczenia powoda Ł. K. (1) zasługują na uwzględnienie w znacznej części.

W ocenie Sądu, nie może budzić wątpliwości odpowiedzialność (...) S.A. w W. za doznane przez powoda Ł. K. (1) cierpienia doznane w związku ze zdarzeniem komunikacyjnym z dnia 7 marca 2016 r., pozwany zakład ubezpieczeń odpowiada bowiem na podstawie art. 822 kc, jako strona umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej ze sprawcą wypadku. Sama zasada odpowiedzialności nie jest między stronami w niniejszej sprawie sporna. Spór dotyczył bowiem wysokości zadośćuczynienia.

Podstawę prawną zasądzenia zadośćuczynienia stanowi przepis art. 445 § 1 kc. Ustawodawca nie sprecyzował w nim jednak konkretnych mierników czy zasad ustalania wysokości zadośćuczynienia, pozostawiając tę kwestię swobodnemu uznaniu sędziowskiemu. Przepis cyt. artykułu stanowi bowiem, że w wypadkach przewidzianych w

art. 444 § 1 kc, w tym w razie uszkodzenia ciała, sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

W orzecznictwie sądowym ugruntował się, aprobowany także przez piśmiennictwo, pogląd o kompensacyjnym charakterze zadośćuczynienia pieniężnego przewidzianego w art. 445 § 1 kc, tj. uznający je za sposób naprawienia szkody niemajątkowej, wyrażającej się krzywdą w postaci doznanych cierpień fizycznych i psychicznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 czerwca 1968 r. w sprawie I PR 175/68, uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 8 grudnia 1973 r. w sprawie III CZP 37/73). Wysokość odpowiedniej sumy, której przyznanie przewiduje art. 445 § 1 kc, zależy więc przede wszystkim od rozmiaru doznanej przez poszkodowanego krzywdy, ustalonej przez sąd przy uwzględnieniu całokształtu okoliczności sprawy. O rozmiarze należnego zadośćuczynienia pieniężnego powinien więc decydować w zasadzie stopień cierpień fizycznych i psychicznych poszkodowanego. Dokonane w sprawie ustalenia wskazują na bolesne i uciążliwe obrażenia ciała, mające również – w przypadku blizny w okolicy czołowej głowy – charakter szpecący. Ustalony przez biegłych sądowych uszczerbek na zdrowiu w związku z urazem kończyny górnej prawej i rany części czołowej powoda Ł. K. (1) wynosi obecnie łącznie 7 % i ma charakter stały. Wskazać należy, że powód Ł. K. (1) jest osobą praworęczną i pracuje zawodowo fizycznie, co wpływa na pojawianie się okresowych dolegliwości bólowych nadgarstka ręki prawej przy wzmożonym wysiłku fizycznym.

Bezspornym jest w niniejszej sprawie, że pozwany zakład ubezpieczeń wypłacił powodowi Ł. K. (1) w związku ze zdarzeniem z dnia 7 marca 2016 r. zadośćuczynienie w wysokości 7700,00 zł.

Powód Ł. K. (1) domaga się obecnie dopłaty do wypłaconego już zadośćuczynienia w wysokości 9300,00 zł, Uznać zatem należy, że, jego zdaniem, wysokość przysługującego mu zadośćuczynienia, powinna wynieść łącznie 17000,00 zł.

Niewątpliwie, wysokość zadośćuczynienia należy odnosić do sytuacji z daty jego przyznania, a nie do utraty wartości pieniądza wynikającej z upływu czasu; musi być jednak adekwatna do powstałej szkody. W wyroku z dnia 29 września 2004 r. w sprawie II CK 531/03 Sąd Najwyższy podkreślił, że zadośćuczynienie należne osobie pokrzywdzonej deliktem ma na celu złagodzenie doznanych cierpień fizycznych i moralnych. Wysokość zadośćuczynienia musi zatem pozostawać w zależności od intensywności tych cierpień, czasu ich trwania, ujemnych skutków zdrowotnych, jakie osoba poszkodowana będzie zmuszona znosić w przyszłości. Podobnie w wyrokach z dnia 18 kwietnia 2002 r. w sprawie II CKN 605/00 oraz z dnia 9 listopada 2007 r. w sprawie V CSK 245/07 Sąd Najwyższy wskazał, że w przypadku uszkodzenia ciała i rozstroju zdrowia należy uwzględniać czynniki obiektywne: czas trwania, stopień intensywności cierpień fizycznych i psychicznych, nieodwracalność skutków urazu (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, wiek poszkodowanego, a także czynniki subiektywne: poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową.

W ocenie Sądu, kwota przyznanego w maju 2017 r. zadośćuczynienia nie była adekwatna do doznanej przez powoda Ł. K. (1) szkody. Niewątpliwie powód Ł. K. (1) poniósł uszczerbek na zdrowiu, wynikający z urazu kończyny górnej prawej oraz okolicy czołowej. Wprawdzie stopień trwałego uszczerbku na zdrowiu jest umiarkowany, ale dotyczy przecież młodego mężczyzny (obecnie 32 lata); zarówno wygląd (blizny), jak i bóle prawej ręki odczuwane przez osobę praworęczną, pracującą fizycznie, mają istotne znaczenie dla komfortu jej życia.

W ocenie Sądu, powodowi Ł. K. (1) przysługuje zadośćuczynienie w kwocie łącznie 15000,00 zł, które odpowiada stopniowi doznanej przez niego szkody, w tym 10000,00 zł w zakresie urazu kończyny górnej prawej oraz 5000,00 zł w zakresie urazu okolicy czołowej. Sąd wysokość zadośćuczynienia pomniejszył o przyznane już powodowi zadośćuczynienie w toku postępowania przed zakładem ubezpieczeń tj. o kwotę 7700,00 zł i w związku z tym zasądził kwotę 7300,00 zł. W pozostałym zakresie tj. co do kwoty 2000,00 zł tytułem zadośćuczynienia Sąd powództwo oddalił, uznając je za niezasadne. Sąd, zgodnie z żądaniem pozwu, odsetki ustawowe od kwoty 7300,00 zł, zasądził od dnia 17 maja 2016 r., mając na uwadze, że pismem z dnia 4 stycznia 2011 r. ostatecznie odmówiono powódce podwyższenia przyznanego jej zadośćuczynienia. Sąd miał na uwadze, że stosownie do art. 14 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze

Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od daty złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego. Sąd miał na uwadze, że już w 2016 r. kwota przyznanego powodowi zadośćuczynienia tj. 7700,00 zł, była nieadekwatna do stopnia doznanej przez powoda szkody i roszczenie powoda było zasadne już na etapie postępowania likwidacyjnego przez zakładem ubezpieczeń.

Jednocześnie Sąd zasądził od pozwanego (...) S.A. w W. na rzecz powoda Ł. K. (1) kwotę 2000,00 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia tj. kosztów zabiegu korekty blizny okolicy czołowej.

Zgodnie z art. 444 § 1 kc w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia. Odszkodowanie przewidziane w art. 444 § 1 kc obejmuje zatem wszelkie wydatki (koszty) pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, jeżeli są konieczne (niezbędne) i celowe. Pojęcie „wszelkie koszty” oznacza koszty różnego rodzaju, których nie da się z góry określić, a których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). Celowość ponoszenia wszelkich wydatków może być związana nie tylko z możliwością uzyskania poprawy stanu zdrowia, ale też z potrzebą utrzymania tego stanu, jego niepogarszania, w tym kosztów rehabilitacji. W grupie wydatków celowych i koniecznych, pozostających w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia tradycyjnie wymienia się koszty leczenia (pobytu w szpitalu, wizyt u specjalistów, pomocy pielęgniarstwa, koszty lekarstw), specjalnego odżywiania się, nabycia protez i innych specjalistycznych aparatów i urządzeń (np. protez, kul, aparatu słuchowego, wózka inwalidzkiego). Do grupy tej zalicza się również wydatki związane z transportem chorego na zabiegi i do szpitala, koszty związane z odwiedzinami chorego w szpitalu czy wynikające z konieczności specjalnej opieki i pielęgnacji nad chorym, koszty zabiegów rehabilitacyjnych, wreszcie koszty przygotowania do innego zawodu np. opłaty za kursy, szkolenia, koszty podręczników i innych pomocy, dojazdów itp. (Wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 2 kwietnia 2014 r. w sprawie I Aca 1306/13). Obowiązek kompensaty kosztów obejmuje zatem wszelkie koszty wywołane uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, a więc wszystkie niezbędne i celowe wydatki, bez względu na to, czy podjęte działania przyniosły poprawę zdrowia (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. w sprawie II CSK 425/07). W szczególności będą to koszty leczenia, a więc wydatki związane z postawieniem diagnozy, terapią i rehabilitacją poszkodowanego. Ich zakres nie może ograniczać się do wydatków kompensowanych w ramach powszechnego ubezpieczenia zdrowotnego, lecz powinien obejmować koszty działań, podjętych z uzasadnionym – zważywszy na aktualny stan wiedzy medycznej – przekonaniem o spodziewanej poprawie stanu zdrowia poszkodowanego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2002 r. w sprawie II CKN 1018/00).

Interpretacja art. 444 § 1 zdanie drugie kc musi być zgodna z celem i funkcją tej regulacji, tj. umożliwić poszkodowanemu wcześniejsze pozyskanie od zobowiązanego do naprawienia szkody środków finansowych potrzebnych na pokrycie kosztów leczenia, z uwagi zwłaszcza na to, że w razie nieobjęcia umową o udzielenie świadczeń zdrowotnych określonego świadczenia zdrowotnego ubezpieczony nie mógł żądać ustalenia przez Narodowy Fundusz Zdrowia, że przysługuje mu prawo do danego świadczenia zdrowotnego (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 24 stycznia 2007 r. w sprawie III UZP 4/06). Z tego względu należy przyjąć, że uwzględnienie roszczenia poszkodowanego skierowanego przeciwko zobowiązanemu do naprawienia szkody o wyłożenie z góry sumy potrzebnej na pokrycie kosztów leczenia jest niezależne od tego, czy poszkodowany dysponuje odpowiednimi środkami własnymi na pokrycie wskazanych wyżej kosztów oraz czy jest objęty systemem finansowania świadczeń opieki zdrowotnej ze środków publicznych, chyba że strona zobowiązana do naprawienia szkody wykaże, że koszty leczenia poszkodowanego zostaną pokryte w całości ze środków publicznych, w tym również przyznawanych

w ramach szczególnych procedur obejmujących także decyzje uznaniowe uprawnionych podmiotów (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2007 r. w sprawie I CSK 384/07). Prawa do żądania zwrotu wyłożenia z góry kosztów leczenia nie pozbawia poszkodowanego również okoliczność, że korzysta on z lecznictwa uspołecznionego, jeżeli tylko zostanie wykazane, iż celowe jest stosowanie takich metod leczenia, zabiegów lub środków leczniczych, które nie wchodzą w zakres świadczeń z tytułu ubezpieczenia społecznego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 1969 r. w sprawie II PR 217/69). W uchwale składu siedmiu sędziów z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie III CZP 63/15 Sąd Najwyższy podkreślił, że świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy, uznać należy, zdaniem Sądu, że roszczenie powoda Ł. K. (1) o zwrot (poniesienie) kosztów leczenia w kwocie 2000,00 zł zasługuje na uwzględnienie w całości. Jak wskazano powyżej, dokonanie korekty blizny części czołowej nie wpłynie wprawdzie na jej zmniejszenie, jak też obniżenie wysokości doznanego przez powoda trwałego uszczerbku na zdrowiu w tym zakresie, może jednak wpłynąć znacząco na poprawę jej estetyki, co ma znaczenie z uwagi na jej usytuowanie i wielkość.

Sąd, odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 2000,00 zł, zasądził od dnia 29 marca 2018 r. r. tj. od dnia doręczenia pozwanemu odpisu pozwu w tym zakresie (art. 455 kc).

Orzekając o kosztach procesu, Sąd miał na uwadze treść art. 100 zd. 1 kpc, stosunkowo je rozdzielając. Wskazać należy, że Sąd uwzględnił roszczenia powódki w 82 % i w takim stosunku obciążył strony kosztami procesu w zakresie kosztów opinii biegłych sądowych, które łącznie wyniosły 1187,86 zł. Powód zapłacił te koszty w całości, a zatem przysługuje mu zwrot od pozwanego w kwocie 974,04 zł (1187,86 zł x 82 %).

Orzekając w zakresie kosztów zastępstwa procesowego, Sąd miał również na względzie wynik procesu. Z tych względów Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1817,00 zł tytułem zwrotu tych kosztów w wysokości ustalonej od uwzględnionej części powództwa.

Ponadto Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda zwrot części opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa tj. kwotę 365,00 zł.

Łącznie zatem Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda tytułem zwrotu części kosztów procesu kwotę 3156,05 zł (974,04 zł + 1817,00 zł + 365,00 zł).

Jednocześnie Sąd nakazał ściągnąć od pozwanego (...) SA. w W. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100,00 zł tytułem opłaty sądowej od uwzględnionej części powództwa stosownie do art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. kwoty 2000,00 zł tytułem kosztów leczenia, co do której rozszerzono powództwo pismem procesowym z dnia 29 marca 2018 r.),